

Kornfeld László

A bátyám, Kornfeld László látható a képen.

Laci tizennégy évvel volt idősebb nálam. Az édesanyám mesélte, amikor még gyerek voltam, hogy a bátyám kisgyerekként annyira vallásos volt, hogy nagy cirkuszt csinált, mert a mellékhelyiségben nem volt mezüze. A bátyám nagyon sokat tudott a vallásról, de hogy hol tanulta ezt, azt nem tudom. Berlinben járt egyetemre, textilmérnök lett.

1938-ban elszökött, elment Palesztinába, és ott is maradt. Meg is nősült. Izraelben éltek más rokonok is, például két unokatestvérem is, Kemény Laci és Kemény Éva. Éva férjénél volt, Laci nős

volt. A család feje Izraelben a bátyám volt. Összetartotta az egész családot.

Palesztinában önkéntesként bevonult az Első Csehszlovák Hadseregbe [Valószínűleg a Nagy-britanniai Csehszlovák Hadseregről van szó, amelynek Közél-Keleten is voltak egységei.-- A szerk.]. Egészen Pilsenig kerültek a felszabadító hadsereggel.

1945-ben egyszer csak behívtak a városházára. Telefonáltak Pilsenből, a hadseregtől a városházára, és valaki érdeklődött, hogy ki él még a Kornfeld családból. Ez csak a bátyám lehet, gondoltam. Fogtam magam, kimentem az állomásra, felültem a vonatra, és elindultam. Pilsenben voltak laktanyák, de megkérdezték, hogy melyik egységet keresem. Nem tudtam. Elmeséltem, hogy a pilseni katonaságtól keresett valaki. Valaki elirányított egy helyre, ahol láttam, hogy csupa külföldi katona, "zahraničný vojak" volt. Egy fiú, alig idősebb, mint én, megszólított magyarul. Kiderült, hogy [duna]szerdahelyi, Palesztinából jött vissza a hadseregbe. "Te ismered Lacit?", kérdeztem tőle. "Hát persze. Együtt voltunk Palesztinában." Rábíztam magam, és jártunk egyik helyről a másikra. A végén valaki azt mondta, hogy Laci Prágába ment, szolgálati kiküldetésre, legalább két hétig ott lesz. Felültem a vonatra, és elmentem Prágába. Prágában kiszálltam, nem volt semmi támpontom, hova menjek. Kérdezgettem külföldi katonákról, senki semmit nem tudott, nem volt külön parancsnokságuk Prágában. Közben nem messze tőlem leparkolt egy amerikai dzsip. Kiszálltak belőle a katonák. Beszélgettek. A bátyámnak éppen olyan hangja volt, mint nekem. Meghallottam a hangját. Rászóltam. "Laci!" Felém fordult. 1938-ban ment el otthonról, hét éve nem láttuk egymást. Amikor elment, én még gyerek voltam. Bámult rám. "Nem ismeresz meg, Laci? Én vagyok, Feri." Átöleltük egymást, és ott bőgtünk. A katonák is bőgték. Hihetetlen volt. Ilyen véletlen, hogy így összetalálkoztunk egy világvárosban!

Amikor megnősültem, a bátyám eljött [Duna]Szerdahelyre, ő lett az egyik tanú az esküvőn. Mivel Berlinben járt egyetemre, és tökéletesen beszélt németül, felajánlották neki, hogy maradjon, legyen az összes cseh- és a morvaországi textilgyár -- Hradec Králové, Brno -- vezérigazgatója. "Én itt nem maradok semmi pénzért! Te azt nem tudhatod, hogy amikor már több éve harcoltunk a németekkel, akkor a németek olyan benzinnel bombáztak bennünket, amit az oroszoktól kaptak. Én ezeknek nem hiszek!" Nem hittem el, hogy ez így van. Később bebizonyosodott, hogy sajnos neki volt igaza. Elment vissza Palesztinába. Ott is halt meg 1989-ben, ott van eltemetve.